

[Sigsgaard.]

de store private banker og erhvervsorganisationerne i fællesskab, tinget er helt udenfor. Det er for alvor udenomsparlamentarisk virksomhed, vi ser demonstreret i disse uger, og det unddrager sig enhver form for demokratisk kontrol. Så kan hr. Egon Jensen godt skændes med regeringen om, hvorvidt socialdemokratiet eller regeringen er mest erhvervsvenlig; alle danske regeringer har jo hidtil gjort alt for at være erhvervsvenlige, også når det går ud over andre befolkningsgrupper, og den nuværende regering er langt fra nogen undtagelse.

Heller ikke besparelserne på statsbudgettet har folketinget nogen indflydelse på, men man har jo lov til at sige sin mening om dem. Der tales meget om rationalisering, og der gøres meget lidt. Den nedskæring over en bank, som nu skal ske af statens udgifter, er jo det modsatte af rationalisering, og den er for mig at se både klodset og ubehjælpelig. Der er visse områder, hvor der givetvis kan spares, f. eks. trives bureaukratiet frodigt i forsvarsministeriet og i selve militæret; her kunne der skæres kraftigt ned, og jeg tror endda, regeringen ville blive populær på det. Men derimod er der sandelig ikke behov for aktivitetsindskrænkning på uddannelsesområdet eller på det sociale område f. eks., måske nok for rationalisering, men det er ikke rationalisering, regeringen foretager, det er simpel og skadelig nedskæring.

Regeringen har også klart givet udtryk for, at nedskæringen skal fortsætte; der skal bremses også i de kommende år. Kommunerne bremses man også: den højere rente og stramningen af lånemarkedet vil gøre det næsten umuligt især for udviklingskommunerne, som i forvejen er vanskeligt stillet, at gennemføre deres investeringer. Allerede i dag er det sådan, at folk tit må flytte ind i nye boliger, uden at der er børneinstitutioner, skoler og legepladser, og i fremtiden vil det blive endnu værre med den politik, der føres. Det er selvfølgelig ikke de velstillede, man rammer ved at bremse kommunernes aktivitet, det er først og fremmest folk med jævne og mindre indtægter, og derfor er det en asocial politik, der føres. Regeringen kan undskylde sig med, at den i princippet kun gør, hvad regeringer i mange år har gjort; det er rigtigt, at alle regeringer gang på

gang er blevet taget på sengen af krisetendenser og febrilsk og klodset har gennemført afgiftsbuketter for så et halvt år efter at stå i samme situation igen, og det er netop det, som denne regering gør, men det er ikke nogen undskyldning.

Hvorfor skal Danmark bestandig trækkes med en rekordhøj rente og med kraftige inflationstendenser? Tror man ikke, at det har noget at gøre med, at der spekuleres i jord for milliarder kr. hvert eneste år, og at der snydes i skat for lige så mange milliarder kr.? Mon der overhovedet findes andre lande på vores breddegrader, hvor man i den grad lader jordspekulanter, skattebedragerer og nu sidst valutaspekulanter boltre sig, som man gør her i Danmark? Ingen har for alvor taget fat på f. eks. skattebedrageriet. Hvis bare ét af de gamle partier havde sat sin styrke ind på, at nu skulle det være slut med disse bedragerier, så var de blevet standset, men ingen har ville sige stop, og derfor fortsætter de. Man siger, at det ikke kan undgås, bedragerne kan ikke afsløres, men det passer i hvert fald ikke. I Randers amt har man krydsrevideret 2.000 selvangivelser inden for byggesektoren; over halvdelen — 1.128 — havde snydt og fik forhøjet deres skat med i alt 6 mill. kr., og der blev idømt bøder på i alt 1,6 mill. kr. Kun 2.000 selvangivelser gav altså 7,6 mill. kr. ekstra. Det viser, at skattesnyderne kan afsløres, og at der er milliardbeløb at hente, vel at mærke hvis politikerne vil. Når der hidtil ingenting er sket, er det ene og alene, fordi politikerne ikke vil. Den dag de gamle partier siger, at nu skal det være slut, så bliver det slut. Men kun pres udefra, fra lønarbejderne og funktionærerne, kan tvinge partierne til at tage fat på skattebedrageriet. Og hvad var mere nærliggende, når nu regeringen vil have en neddæmpning — og berettigelsen heraf kan i allerhøjeste grad diskuteres — end netop at tage fat dér, hvor inflationen er værst, dér, hvor spekulationen er grovest, hvad var mere nærliggende end at tage fat på skattebedrageri, på jordspekulation og på valutaspekulation? Men det gør man ikke. Finansministeren vil ikke engang love en redegørelse for, hvad han vil gøre ved skattesnyderiet, måske fordi han ikke vil gøre noget, jeg ved ingenting; men han har ikke villet love en sådan redegørelse.